

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/39/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314208560
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1314208560.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČ: 649 48 242, so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, podnikajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky zahraničnej osoby UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČO: 35 885 459, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Šancová 1/A, Bratislava, zastúpeného: ALTER IURIS, s.r.o., IČO: 36 708 771, so sídlom Tolstého 9, Bratislava proti žalovanému: A. N., D.. X.X.XXXX, N. H. X, N. o zaplatenie 1 071,39 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 1.10.2019, č.k. 16C/13/2015-141, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 296,69 eur spolu s úrokom vo výške 9,99% ročne zo sumy 774,70 eur od 20.3.2014 do 9.7.2015.

V zostávajúcej časti sa rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výrok I.) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22% (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5 a 8, § 54 ods. 1, 2 a 3, § 563, § 565, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 1 ods. 2, 8, § 2 písm. g) a h), § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 261 ods. 6 písm. d), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a vecne tým, že mal preukázané, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný ako spotrebiteľ dňa 7.7.2010 uzatvorili písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z., na základe ktorej bol dohodnutý úver vo výške 2 000 eur s úrokovou sadzbou 9,99 %, výškou mesačnej splátky úveru 42,48 eur, počtom splátok 60, s úrokom z omeškania vo výške vyhlásenej bankou v úrokových sadzbách, s poplatkom za správu úverového účtu vo výške určenej Cenníkom platným v deň spoplatnenia úkonu, ostatnými poplatkami vo výške určenej Cenníkom platným v deň skončenia lehoty na čerpanie, s celkovými nákladmi dlžníka spojenými s úverom vypočítanými na základe údajov platných v čase uzatvorenia tejto zmluvy vo výške 710,20 eur, s poplatkom za poistenie úveru mesačne vo výške 1,64 % z aktuálnej výšky splátky, s RPMN ku dňu podpísania zmluvy bankou 13,43 % p.a. a s priemernou hodnotou RPMN príslušných spotrebiteľských úverov zverejnených podľa všeobecne záväzných právnych predpisov 20,72 % p.a.. Konštatoval, že

uvedená zmluva o úvere je síce uzavretá platne, avšak v nej absentuje riadnym spôsobom uvedený údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zaviazal žalovaného na zaplatenie 774,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne z istiny od 20.3.2014 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Na odvolanie žalobcu rozhodoval odvolací súd, ktorý uznesením zo dňa 28.2.2019, č.k. 7Co/134/2017-116 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (v zamietajúcej časti a v závislom výroku o trovách konania) zrušil a vec vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom, ktorý je predmetom tohto odvolacieho prieskumu konštatoval, že predmetnú zmluvu o úvere podrobil súdnej kontrole a dospel k záveru, že výška celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je nezrozumiteľná a neurčitá. Veriteľ v zmluve označil celkové náklady dlžníka v sume 710,20 eur a uviedol, že ide o sumu vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia tejto zmluvy, avšak predmetné údaje, ktoré použil pri výpočte nešpecifikoval. Prvoinštančný súd konštatoval, že povinnosťou veriteľa síce nie je uviesť v zmluve presný výpočet či rovnicu, avšak pri výpočte je potrebné vychádzať zo všetkých nákladov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a ktoré sú veriteľovi známe. Súd prvej inštancie podrobil výšku celkových nákladov spotrebiteľa kontrole a vychádzajúc z údajov zo zmluvy zistil, že výpočet je neurčitý, a teda pokiaľ sú celkové náklady spotrebiteľa uvedené nesprávne, nesprávna je aj výška celkovej čiastky, ktorú by si mohol spotrebiteľ na základe zmluvy vypočítať. Konštatoval, že celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť predstavuje súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru (2 000 eur) a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (podľa výpočtu v zmluve 710,20 eur). Vychádzajúc zo zmluvy a výšky úveru v sume 2 000 eur a celkových nákladov v sume 710,20 eur, potom by celková čiastka po súčte uvedených údajov mala predstavovať sumu 2.710,20 eur. Uviedol, že zo zmluvy vyplýva, že žalovaný sa zaviazal platiť mesačné splátky vo výške á 42,48 eur počtom 60 splátok, čo predstavuje sumu 2.548,80 eur (42,48 eur x 60) pri úrokovej sadzbe 9,99 % ročne (199,80 eur) a žalovaný sa tiež zaviazal platiť mesačne poplatok za poistenie vo výške 1,64 % z aktuálnej výšky splátky, čo pri riadnom plnení splátok predstavuje sumu 3,86 eur mesačne a teda celkom 231,64 eur za 60 splátok. Výsledná suma potom predstavuje čiastku 2 780,44 eur. Konštatoval, že z výpočtu a výšky nákladov spotrebiteľa je zrejmé, že do celkových nákladov malo byť zahrnuté poistné, napriek tomu, že výsledná suma je nepresná. Uviedol, že ak by poistenie bolo dobrovoľné, potom nie je zrejmé, aké iné poplatky veriteľ započítal do celkových nákladov. Tiež uviedol, že pri výpočte nekorešponduje s týmito údajmi RPMN. Vyvodil, že zo zmluvy nie je jasné, aké údaje platné v čase uzatvorenia zmluvy veriteľ použil a či je výsledok vôbec správny, keďže celková čiastka nekorešponduje s celkovými nákladmi a úverom, a teda je zrejmé, že výpočtom celkové náklady spotrebiteľa nekorešpondujú s v zmluve uvedenou výškou 710,20 eur. Po výpočte nie je jasné, akú celkovú čiastku by mal spotrebiteľ na základe dotknutej zmluvy zaplatiť, keďže súčet výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa nekorešponduje s údajmi v zmluve, ktoré by mal veriteľ zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa. Za danej situácie, ktorá nezohľadňuje údaje uvedené v zmluve, súdu prvej inštancie nebolo zrejmé, z akých údajov veriteľ pri výpočte celkových nákladov spotrebiteľa vychádzal, a teda aká by bola výška celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť po súčte nákladov s výškou poskytnutého úveru. Konštatoval, že celková čiastka, ktorej pojem zákon č. 129/2010 Z.z. definuje legálnou definíciou (§ 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z.) je jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej absencia sankcionuje takú zmluvu tým, že úver je považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie mal za to, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nezodpovedá údajom použitým pri výpočte a parametrom úverovej zmluvy. V dôsledku uvedeného zamietol žalobu v časti uplatneného nároku na zaplatenie istiny v sume 296,69 eur prevyšujúcej istinu v sume 774,70 eur priznanú rozsudkom č.k. 16C/13/2015-85 ako dlžnú časť istiny úveru a zmluvné úroky vo výške 9,99 % p.a. z istiny 774,70 eur od 20.03.2014, nakoľko pri absencii čo i len jednej podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je potrebné takú zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22%, čo predstavuje jeho čistý úspech v konaní.

3. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Upozornil, že povinnosť uvádzať všetky predpoklady podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. je stanovená pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a nie pri celkových nákladoch, ako nesprávne uviedol súd prvej

inštancie. Vo vzťahu ku konštatovaniu prvoinštančného súdu, že nie je zrejmé, z akých údajov veriteľ pri výpočte celkových nákladov spotrebiteľa vychádzal, uviedol, že všetky údaje, ktoré boli použité na výpočet celkových nákladov vyplývajú priamo z jednotlivých ustanovení zmluvy o úvere. Poukázal na to, že výpočet celkových nákladov, ktorý vykonal súd prvej inštancie, je nesprávny z dôvodu nesprávnych hodnôt vstupných údajov a z dôvodu, že výpočet neobsahuje všetky náklady, ktoré sa majú do neho zahrnúť. Uviedol, že z jednotlivých ustanovení zmluvy o úvere vyplýva, že medzi náklady spotrebiteľa priamo spojené s poskytnutým úverom je nutné započítať mesačnú anuitnú splátku, poplatok za vedenie úverového účtu a poplatok za poistenie úveru, pričom výška splátky bola dohodnutá na sumu 42,48 eur, poplatok za správu úveru predstavoval počas celej doby trvania úverového vzťahu výšku 1,99 eur a poplatok za poistenie úveru bol dohodnutý mesačne vo výške 1,64% z aktuálnej výšky splátky, čo predstavuje sumu 0,70 eur mesačne, a nie 3,86 eur ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie. Po vykonaní výpočtu (splátka 42,48 eur x 60 = 2 548,80 eur + poplatok za správu účtu 1,99 eur x 60 = 119,40 eur + poistné 0,70 eur x 60 = 42 eur) predstavujú náklady sumu 2 710,20 eur čomu zodpovedá výška RPMN 13,43% podľa priloženého výpočtu. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 296,69 eur spolu s riadnym úrokom vo výške 9,99% ročne zo sumy 774,70 eur od 20.3.2014 do zaplatenia a žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

6. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia 1 071,39 eur s spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne z istiny 774,70 eur od 20.3.2014 do zaplatenia, riadnymi úrokmi vo výške 9,99% ročne z istiny 774,70 eur od 20.3.2014 do zaplatenia a trovami konania na tom základe, že so žalovaným uzavrel úverovú zmluvu, ktorej predmetom bolo poskytnutie peňažných prostriedkov v sume 2 000 eur, ktoré sa žalovaný zaviazal vrátiť v pravidelných mesačných splátkach (počet splátok 60, výška mesačnej splátky 42,48 eur). Žalovaný sa dostal so splácaním úveru do omeškania a žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, pričom listom zo dňa 4.9.2012 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovaného k splateniu celého zostatku úveru.

7. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom priznal žalobcovi sumu 774,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne z istiny od 20.3.2014 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, konštatujúc, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie údajov o výške, počte a termínoch splátky istiny, úrokov a iných poplatkov a údajov o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Na odvolanie žalobcu rozhodoval odvolací súd, ktorý uznesením zo dňa 28.2.2019, č.k. 7Co/134/2017-116 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (v zamietajúcej časti a v závislom výroku o trovách konania) zrušil a vec vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí s odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorá riešila otázku výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyslovil, že predmetné ustanovenie je nutné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, preto v prejednávanej veci možno konštatovať, že predmetná úverová zmluva obsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zároveň konštatoval, že je potrebné prijať záver, že celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, možno nepochybné určiť na základe uvedených údajov v úverovej zmluve, a to z údajov o výške poskytnutého úveru (2 000 eur) a celkových nákladov dlžníka spojených s úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy (710,20 eur), pričom prostredníctvom uvedených údajov môže spotrebiteľ získať jednoznačnú informáciu a celkovej čiastke, ktorú má banke zaplatiť.

8. Súd prvej inštancie vo svojom v poradí druhom rozsudku opätovne konštatoval, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je v zmluve uvedená nezrozumiteľne a neurčito, keďže jej výpočet je neurčitý.

9. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

10. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

11. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

12. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

13. Podľa § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

14. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

15. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že i keď s úd prvej inštancie správne posudzoval zmluvu o úvere z pohľadu splnenia obligatórnych náležitostí stanovených v zákone o spotrebiteľských úveroch, v danej veci však nevyvodil správne právne závery.

16. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom prvoinstančného súdu, v zmysle ktorého celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je v zmluve uvedená nezrozumiteľne a neurčito, resp. jej výpočet je neurčitý a nesprávny, prípadne že zo zmluvy nie je zrejmé, aké údaje platné v čase uzatvorenia zmluvy veriteľ pri výpočte použil. Ako vyplýva z ust. § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z. údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, tvorí súčet sumy poskytnutého úveru a sumy celkových nákladov spotrebiteľa. Ustanovenie § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. definuje aké položky tvoria sumu celkových nákladov spotrebiteľa (úroky, poplatky a iné). Z čl. III predmetnej úverovej zmluvy okrem iného vyplýva aké úroky a aké konkrétne jednotlivé poplatky (poistenie) boli medzi zmluvnými stranami dohodnuté, pričom pri každej položke poplatku je uvedené, či sa poplatok dojednáva (a v akej výške) alebo nie. Je teda zrejmé, že v zmysle uzatvorenej zmluvy sa do celkových nákladov spotrebiteľa mali zahrnúť: suma zmluvných úrokov, poplatkov za správu úverového účtu (vo výške určenej cenníkom) a poplatkov za poistenie (vo výške 1,64% z aktuálnej výšky splátky). Žalobca ako veriteľ mal zákonnú povinnosť uviesť iba sumu celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, ktorú povinnosť si aj splnil. Súčasne nemal povinnosť uviesť v zmluve presný výpočet alebo rovnicu, ako správne skonštatoval súd prvej inštancie. Zároveň je zo zmluvy o úvere jasné, ktoré jednotlivé položky nákladov spotrebiteľa boli dojednané a v akej výške. Skutočnosť, že súd prvej inštancie opomenul pri svojom výpočte do uvedených nákladov zahrnúť určitý poplatok alebo započítal nesprávnu výšku poplatku, hoci zo samotnej zmluvy priamo vyplývali, je bezpredmetné vo vzťahu k splneniu si povinnosti veriteľa v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) v nadväznosti na § 2 písm. g) a h) zákona č. 129/2010 Z.z. Rovnako je potrebné vyvodiť, že aj pre spotrebiteľa je

takýto spôsob splnenia si zákonnej povinnosti veriteľa postačujúci, aby mal relevantné a podstatné informácie pri rozhodovaní o uzavretí zmluvy o úvere. S ohľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že spotrebiteľ pri uvedení celkových nákladov priamo v zmluve môže nepochybne zistiť, akú celkovú čiastku pri dojednaní úveru zaplatí a aké náklady mu v súvislosti s úverom vzniknú. Zároveň zo zmluvy vyplývajú všetky údaje, ktoré boli do výpočtu celkových nákladov a teda aj celkovej čiastky, ktorú spotrebiteľ zaplatí, zahrnuté. V tejto súvislosti odvolací súd na okraj poznamenáva, že z údajov uvedených v zmluve bola vypočítaná aj RPMN, t.j. aj táto bola uvedená v správnej výške.

17. Ak teda súd prvej inštancie vyvodil, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov na základe absencie údajov o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, jeho záver nie je správny.

18. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobcovi čiastočne priznal uplatnený nárok (vo výške prevyšujúcej už právoplatne priznaný nárok v poradí prvým rozsudkom súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o istinu). Odvolací súd však dáva do pozornosti, že žalobca má nárok na zmluvný úrok iba za obdobie vopred dohodnuté v zmluve o úvere, ktorým je doba riadneho splácania úveru t.j. do času konečnej splatnosti úveru, v danom prípade do 9.7.2015, keďže žalobca má nárok na zmluvné úroky iba do tohto termínu konečnej splatnosti úveru, t.j. do dohodnutej doby trvania povinnosti splácať úver. Z uvedeného dôvodu odvolací súd zamietajúci výrok vo zvyšnej časti, t.j. v časti o zaplatenie zmluvného úroku od 10.7.2015 do zaplatenia, potvrdil.

19. O trovách konania (celkových) odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1, 2 C.s.p. a nárok na ich náhradu priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému zohľadňujúc úspech v spore čo do uplatňovanej istiny.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).